

[Ole Bjørn Kraft.]

mange forskelligartede Kendelser, som Tilfældet er, kan man ikke undre sig over, at det ikke er saa forfærdelig let for Ungdomsorganisationernes Medlemmer at vide, hvad de har at holde sig til, og hvad de ikke har at holde sig til.

Ejendommeligt er det jo, i hvor høj Grad man fra Myndighedernes Side har haft sin Opmærksomhed henvendt paa alle Tilfælde, hvor der kunde være Mulighed for Overtrædelse af Uniformsloven, naar den Mulighed forelaa fra konservativ Side, og samtidig se den Overbærenhed for ikke at sige noget andet, som man har vist over for Medlemmer af Regeringspartiernes Ungdomsorganisationer, der har været iført Beklædningsgenstande af nøjagtig samme Karakter som de Konservative, men mod hvilke man ikke har tænkt at rejse Anklage. (*Justitsministeren* [Steinke]: Hvem sigter det ærede Medlem til?). Jeg sigter til det Tilfælde i sin Tid med Traverbanehistorien, hvor konservative unge blev anklaget for at være iført ensartet Paa-kledning, og hvor der blev fremført Billeder, der viste unge Socialdemokrater i en Paa-kledning, der var af fuldstændig lige saa ensartet Karakter som den, der havde været Tale om for de konservative unges Vedkommende. Jeg tror, man maa indrømme, og jeg tror ogsaa, Ministeren vil indrømme, at der har været en Række Grænsetilfælde, som har været af en kedelig og uheldig Karakter, som i vide Kredse af Ungdommen har skabt en Forestilling om — hvad ingen kan være interesseret i —, at der ikke længer er Lighed for Loven i dette Land, at man fra forskellige Autoriteters Side har meget nøjeregnende haft Opmærksomheden rettet paa politiske Modstanderes Organisationer, medens der har været en helt anderledes Forstaaelse, naar det drejede sig om andre. Jeg siger ikke, at der her tilstræbes en politisk Uretfærdighed, men jeg siger, at saaledes som Forholdene har udviklet sig, vil der i store Kredse af Ungdommen brede sig den Opfattelse, at der ikke længer er den nødvendige Lighed for Loven. Det er en direkte Følge af Lovens Uklarhed, derfor er det, jeg har henstillet, at man nu søger at give Loven en saadan Form, at denne Uklarhed forsvinder, saa at Domstolene ved, hvad de har at rette sig efter, saa at vi kan faa en ensartet Praksis, og saa at Anklagemyndighederne ved, hvornaar de skal rejse Tiltale, og naar de ikke skal, og saa de ikke som nu i mange Tilfælde maa handle paa bedste Beskub. Derfor

henstiller jeg — det kan kun blive en Henstilling, som Forholdene er — til de Partier, der agter at gennemføre Lovforslaget, at give det en kort Udvalgsbehandling, for at man kan undersøge, om det ikke var muligt at give Loven en saadan Form, at den bliver forstaaelig baade for Ungdomsorganisationerne og for Domstolene her i dette Land.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

H. C. Hansen: Hvad Fortolkning om Lovens Bestemmelse om Uniformer angaar, maa jeg henvise til det af den højtærede Justitsminister givne Løfte om i givet Fald at lade Domme prøve for at faa en Praksis fastslaaet, som kan holde. Hvad Ungkonservatismens Forhold set i Relation til Regeringspartiernes Ungdoms Forhold angaar, vil jeg gerne sige, at jeg for mit Vedkommende vilde, om jeg tilhørte Konservatismen, tale en Smule sager derom efter de Domme, som er faldet, og efter de Tildragelser, som vi har set rullet op for Retten. Det forekommer mig ikke, at de just foranlediger Konservatismens Repræsentanter til i særlig Grad at vende sig mod de saakladede Regeringsunge, og hvad Traverbanen angaar, vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, at Ungkonservatismen der mødte op efter paa Forhaand at have modtaget et Cirkulære med visse bestemte Direktiver, med visse bestemte Paroler. Saa vidt jeg erindrer, var det i hvert Fald med Henblik paa Traverbanemødet, dette Cirkulære paa Forhaand var udsendt. Noget saadant er aldrig forekommet for Socialdemokratiets Ungdomsbevægelse, vi har altid ønsket fra første Færd loyalt at overholde den Lovgivning, som her ligger for.

Justitsministeren (Steinke): Jeg har ikke fulgt de Domme, der er faldet paa dette Omraade, saa nøje — vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft —, at jeg er i Stand til at indrømme, at der er en lang Række Grænsetilfælde, hvor Dommerne har set forskelligt paa det. Men jeg lovede det ærede Medlem, at hvis der forelægges for mig Tilfælde, hvor man kan sige, Dommene absolut strider imod hinanden, vil jeg — og det, uanset om der er Mulighed for efter almindelige Regler at appellere Dommene eller ikke — lade dem prøve for overordnet Instans. Jeg synes ikke, det ærede Medlem kan forlange mere.

Det ærede Medlem er tilbøjelig til,